

Nekonečná fronta

Daniel Nosek

Všichni stojíme za sebou v dlouhém zástupu. Nikdo nepředbíhá. Není důvod. Jelikož nikdo neví, proč tu je.

Kdosi z předních míst pronesl, že tu prý stojíme z nějakého naléhavého důvodu. Ale víc stejně nevěděl. Tak dál přešlapujeme na místě.

Fronta postupuje o pár míst kupředu. Sláva! Za chvíli se jistě dozvíme, proč tu jsme.

Jak jsem si časem všiml, jelikož tu nebylo co jiného dělat, ve frontě stáli jen muži. Žádné ženy. Ale to bylo dobře. Aspoň se s nimi nemusíme hádat, tak jako doma.

Někteří muži si mezi sebou povídají. Jiní jen tak lelkují, zřejmě tu nikoho neznají a tak se nechtějí zapojovat do rozhovoru s cizími lidmi.

Stejně jako já. Taky tu nikoho neznám.

Ale doma to bylo jiné. Tam, jsme se znali všichni. Bydleli jsme ve velkých skupinách v bytech na kolejích. Já bydlel v osmém patře. Pamatuji si to moc dobře, neboť z něho byl přenádherný výhled. Bohužel zase jen na protější koleje. Ale aspoň tam proudil neustálí vítr. Pravda, mnoho lidí si na něj stěžovalo, že jim nafouká hlava. Ale mě to nevadilo. Raději bolehlav z větru, než ze zkaženého vzduchu.

Počet lidí v bytech nebyl pevný. Během roku se různil. Někdy to bylo po jen deseti, či dvaceti, někdy i po třiceti, ale rekord byl po pětatřiceti členech.

To bylo zrovna vloni. Jelikož v protější koleji nešla elektrika a členové by umrzli. Řešením bylo se nakupit do funkčních bytových jednotek a přečkat zimu do léta.

Ted v létě se však situace změnila, z bytů nás poslali do této dlouhé fronty.

Nejen, že jsem neviděl na její začátek, ale už ani na její konec. Další a další muži přicházeli, aby vytvořili nekonečného hada.

Málem bych zapomněl. Jistě se teď ptáte, kdo že nás to sem poslal?

Jak bych Vám to jen popsal. No v životě jsem podobné tvory neviděl. Byli obrovský, s dvěma vysokýma nohama, jejich kůže však vidět nebyla, neboť na ní měli jakousi chlupatou vrstvu. Chyběli jim ruce. Prý jsou to křídla. Ano! „Křídla,“ tu někdo ve frontě ráno řekl. Ale byl ještě rozespálý, tak mu pak zkuste věřit.

Co bych Vám o nich ještě řekl. Pusy měli protáhlé a špičaté. Vrchol hlavy, stejně tak jako krk, zdobila červená vyvýšenina, která se při pohybu hlavy hýbala.

Sláva! Už to zase kousek postoupilo. Jde to pomalu. Ale už slyším hluk nějakého stroje.

Moment!

V dálce se rýsuje nějaká horská dráha. Takže lunapark.

Pane bože! A to nám to nemohli říct rovnou?

Vlastně nemohli. Mluvili jinou řečí než my. Přišlo mi to strašně legrační. A nejen mě. Jakmile jsme slyšeli jejich hlas, všichni jsme se smáli.

Nechápu, jak se mohli mezi sebou touto řečí vůbec domluvit.

Fronta se pohnula.

Už se rýsuje soustava strojů. Vypadá podobně jako na našich kolejích. Ale dělá děsný rámus. Ve frontě se už nikdo nebaví, jelikož se ten hluk nedá překřičet.

Už jen pár mužů přede mnou a jdu na řadu.

Nenadále ze mě radost pomalu opadá. Pocit nejistoty se dere na povrch. Snad předtucha špatných událostí.

Fronta postoupila o deset lidí, ale já pořád stojím na místě.

Kdosi mě plácá po rameni. Když se otočím, stojím tváří v tvář postaršímu člověku.
„Neboj chlapče. To co nás - všechny zde stojící - čeká, jednou muselo přijít. Uvidíš, že nebudeš cítit bolest ani strach ze smrti. Vše se odehraje tak rychle, že to nezaznamenáš. Nečekej a běž tomu vstříc!“
Jistě je to moudrý muž. Jeho šedivé vlasy a mnoho vrásek v obličeji to dokazují.
Jeho slovům nerozumím, ale věřím mu, mluvil vážně. Běžící lišta nad námi mě ujišťuje, že má stařec pravdu a mě čeká ještě nepoznaný druh zábavy. To bude jízda!
Přede mnou už někteří muži visí hlavou dolů a jedou!
Ty se mají! Ale já se taky jistě dočkám.
Fronta se pohnula.
Konečně jsem na řadě.
Něco mě podrazilo nohy.
Uááá!
Už se taky vezu - hlavou dolů. Je to trochu nepohodlné, ale o to to bude adrenalinovější.
Huráá! Rychleji!
Muž přede mnou zařval. Už se nesměje ani nekřičí. Občas sebou jen škubne. Pás ho unáší dál. Vůbec ho nezajímá, co je s cestujícím.
Hlava mi zajela do klestin.
Něco mi tlačí ze strany na krk. Je to kovové a strašně to studí.
Zvláštní atrakce!
Teď mám pocit, jako bych to už někdy dříve zažil. Snad v předchozím životě. Ale to přece není možné. Nic takového neexistuje.
A jestli ano, tak ať to v dalším životě už nezažiji.
Mám strach. Bože, pomoz mi!
Kovová věc proťala můj krk. Hlava mi spadla do bedny umístěné na zemi pod běžící lištou.
Nic necítím.
Ani bolest, ani radost.
Ale tu bych teď asi cítit neměl.
Tak měl nakonec ten stařec pravdu. Bylo to rychlé.
Zvláštní! Vidím svoji hlavu z výšky. A dokonce i tělo, které se bez hlavy stále škube a z krku vytéká červená tekutina, jenž se rozstříkává všude kolem.
Stále stoupám vzhůru.
Vidím, jak něco, snad samo od sebe, stříká proud vody na místa, potřísněná červenou tekutinou z mého těla.
Samo to přece pracovat nemůže. A nebo ano? Na kolejích jsme taky nic nezapínali a vše fungovalo samo – teplo, světlo, dokonce i jídlo bylo v korytech přesně v okamžiku, kdy byl čas na stolování. Tak proč by ta voda netekla sama?
Stoupám ještě výš.
Už vidím celý ten lunapark. Mezi atrakcemi procházejí ty zvláštní bytosti s dlouhýma nohama, podivnou pokrývkou těla a protáhlými špičatými ústy. Končetinami, které lidské ruce připomínají jen zdánlivě, drží jakousi věc, ze které zběsile proudí voda ven.
Před očima začínám mít mžítiky.
I když se snažím, nemůžu zaostřit zrak.
Lunapark se mi ztrácí.
Nic nevidím.
Asi přichází konec.
Ale čeho?